

ΣΕΡΒΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ ΛΑΖΑΡΟΣ

Στη Σερβία διηγούνται το έξης παραμύθι, για να δείξουν πόσο ο Σερβικός λαός τηρεί με θρησκευτική ευλάβεια και με μεγάλες θυσίες τις υποχρεώσεις της φιλοξενίας :

Ένα βράδι, που το φεγγάρι άσπασε με τις άγριδες του τις χιονισμένες πεδιάδες, άνοιξε η πόρτα του σπιτιού του φτωχού Λαζάρου και μπήκε μέσα κάποιος ξένος. Μικρό και φτωχικό ήταν το σπίτι, μα μεγάλη κι άνοιχτη η καρδιά του φτωχού Λαζάρου, ο οποίος, μόλις είδε τον ξένο, σηκώθηκε άμέσως πάνω και του είπε :

—Καλώς όρισες, ξένε, στο φτωχικό μας ! Είδε να φέρης την ευλογία του Θεού μαζί σου !... Όπως κι' αν είσαι, έλα, κάθισε δίπλα στο τζάκι να ζεσταθής...

Ο ξένος κάθισε κοντά στο τζάκι. Κι' ο Λαζάρου, γυρίζοντας τότε στη γυναίκα του Λιοσιλίτσα της είπε :

—Λιοσιλίτσα, βάλε έζλα στο τζάκι, συνδάμισε τη φωτιά και βάλε το τσουνάκι να μαγειρεύης τίποτα να φάη ο ξένος.

—Τό δάσος είναι άπειρο, άπάντησεν η Λιοσιλίτσα, έζλα έχει να πορευθί όλος ο κόσμος κι' η φωνιά μπουτσιώνιζει στο τζάκι. Μα στο τσουνάκι τί να βάλω να βράσθι ; Δεν μιάς έχει μείνει τίποτε για φαί κι' έβουιμε δυο μέρες που δεν βάλαιμε τίποτε στο στήμα μας.

Ο φτωχός Λαζάρου, κατακόκκινος τότε άπ' τη ντροπή του, δεν ήξερε τί να πεί και τί να πεί.

Τότε ο ξένος μίλησε έτσι :

—Είσαι Σέρβος, είτε στο φτωχό Λαζάρου, και δεν δίνεις τίποτα στον ξένο σου να φάη ;

Ο Λαζάρου έψαξε άμέσως το κεφάλι, έπηρε στη μικρή άποθήκη του στασιού κι' έκαθάρισε σε κάθε γωνία. Δεν βρήκε όμως ούτε ένα κομμάτι κρέμα, ούτε ένα σπικί σιτάρι, ούτε ένα φρούτο, τίποτε, τίποτε... Έντροπος λοιπόν κοντά στον ξένο καταντροπισμένος κι' στενοχορημένος.

Ο ξένος έβαλε τότε το χέρι του πάνω στο κεφάλάκι του Λάνκα, του μικρού παιδιού του Λαζάρου, που είχε κατακόκκινα μάγουλα, γαλανά μάτια και ξανθά κασταρά μαλλιά, και είπε :

—Νά, κρέμας φρέσκο για να μαγειρεύης και να φιλής το ποισαφιρι σου, αν άδεια τις υποχρεώσεις της φιλοξενίας, σαν άληθινός Σέρβος.

Η Λιοσιλίτσα κούτταξε με λαχτάρα το παιδί της, ύστερα τον άνδρα της, το Λαζάρου, έβγαλε μιά δυνατή φωνή κι' έπεσε κάτω άναίσθητη. Μα και το Λαζάρου την καρδιά την έσφιξεν ο πόνος. Να σπαθή το γυό του, τον αγαπημένο !...

Όσάποτε, πήρε την άπόφασί του και φώναζε :

—Όχι, ποτέ, ποτέ δεν θα βρεθί κανείς να πεί τώς έγω, ένας Σέρβος, δεν έξετέλεινα πιστά τα χρέη της φιλοξενίας.

Και άρπάζοντας το παιδί του, τώφαζε σαν άρνι ! Μόνος του το μαγειρέψε στο τσουνάκι και τόβαλε στον ξένο να δειπνήσθι. Ύστερα κοιμήθηκε. Ο φτωχός Λαζάρου έβαλε τον ξένο να κοιμηθί κοντά στο τζάκι κι' αυτός έπλάγιασε πάρα πέρα.

Κατά τα μεσάνυχτα ο φτωχός Λαζάρου έξήγησε, γιατί άκουσε στον ύπνο του κάποιον να του φωνάζι. Ήταν ο ξένος, που του μίλησε :

—Λαζάρου, έπινα και σπικώ ! Έγώ είμαι ο Σωτήρ σου και Θεός σου. Δεν ντροπίασες τη Σερβική φιλοξενία και για να περιποιηθής το μωσάφι σου έσφαξές και το μονιχοπαιδί σου. Μα μη λησάσαι. Το παιδί σου άναστήθηκε, και νάτο !... Κι' από τώρα και στο έξής η άφθονία κι' η εύτυχία θα βασιλεύει στο σπίτι σου. Εύλογημένος θα είσαι και ού και η γυναίκα σου η Λιοσιλίτσα και το αγαπημένο σου άγοράκι, ο Λάνκα, με τα κατακόκκινα μάγουλα, τα γαλανά μάτια και τα ξανθά και κασταρά μαλλιά !...

Ανά τα λόγια είπε ο ξένος κι' έγινε άφαντος.

Κι' απ' τη μέρα αυτή η εύτυχία και' η χαρά βασιλεύουν στο σπίτι του Λαζάρου, ποτέ τόσο καλή, τόσο μεγάλη καρδιά !...

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΚΕΦΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

—Η φιλία μοιάζει με τα λαϊνά βιβλία, τα όποια καθιστά πολύτιμα ο χρόνος.

—Ο λιγότερο κοπιώδης τρόπος για να μάθει κανείς είναι ν' άκούη.

—Τά ζώα που ζοδεύουν τον περισσότερο καιρό για τον καλλωπισμό τους, είναι η γάτες και η...γυναίκες !

—Όταν σου κάνουν καλό, να το θυμάσαι. —Όταν κάνουν έσθ, να το λησμονή.

—Φιλία είναι μια ψυχή, που καταικεί μέσα σε δυο σώματα.

—Όλα μοτορξεί να τα κρήνηξ άπ' τη γυναίκα, εκτός από τόν...έρωτα.

—Πολύ λίγων γυναικών η άξία διαρκεί περισσότερο από τό κάλλος των.

δώσω όσες άλλες πληροφορίες θέλετε... Μα προσέξτε: μη διαστέσαι. Μιά μανικιουρίστα πρέπει νάχη έπίδεξια χέρια και τίποτ' άλλο. Έοσις έχετε άδέξια χέρια κι' ένα ανίνυματικό πρόσωπο με παράξενα χείλη κι' άκόμια πού παράξενα μάτια! Έλάτε στο καμπαρέ... Άπό κεί πρέπει ν' άρχίσετε την καλλιτεχνική σας «καριέρα»...

Η μικρή μανικιουρίστα δέν μου άπάντησε. Ή ταραχή της την έκανε πού άδέξια και πού συμπαθητική. Όταν λοιπόν τελείωσε το μανικιούρι, της άφισα την κάρτα μου και της έσοφισα τό χέρι πριν φύγω, δίχως να παραλείψω να της ύπειθυμισώ τό ραντεβού μας.

Έφυγα με μιá άγωνιάδη άπορία. Θα έρχόταν άραγε η θά έμνε χαμένη άνάμεσα στο πλθθος τσούν και τσούν κοριτσιών που κερδιώνουν λίγες κορόνες την έβδομάδα ως μανικιουρίστες;

Τό καμπαρέ «Περροκέ» ήταν ένα από τά πιο Παρισινά νυχτερινά κέντρα του Όολο. Έκει πέρα μαζεύντουσαν ύστερα από τά μεσάνυχτα όλοι σχεδόν οι καλλιτέχνες των θεάτρων και τών μουζικ-γώλ. Σ' αυτό τό καμπαρέ ήμουν μανάτζερ: πού έξασφαλίζα τα νουμέρα, δηλαδή τις χορευτίες, τις «τι-τζέξ», τις καλλιτέχνιδες που διασκεδάζαν τούς θαμώνες του. Είχα σκοπό να χρησιμοποιήσω στην άρχή τις χορευτίες την μικρή μανικιουρίστα για να την κάνω έτσι να γνωρισθί με τόν καλλιτεχνικό κόσμο. Ένοιωθα, ότι αυτό τό κορίτσι με τό τόσο χαρακτηριστικό πρόσωπο, θα τραβούσε μπροστά. Μα θα έρχοταν άραγε;

Όμοιολογώ, ότι περίεμο την μανικιουρίστα με κάποια άγανία, σαν να ήμουν έρωτευμένος μαζί της... Στις έντεκα ή ώρα δέν είχε άκόμη φανή. Άπογοητευμένος λοιπόν, κάθισα να πιω ένα ποτό μ' ένα φίλο μου, τό σκηνοθέτη Μάουριτς Στίλλερ, όταν άξασφα είδα να παρουσιάζεται μπροστά μου μιá κομψή νέα μ' έξωμη τσουλέττα και με ύφος τόσο υπερήφανο, που μ' άφισε κατάπληκτο. Ήταν η μανικιουρίστα μου! Όλόκληρος σηκώθηκε από τη θέσι μου, την ύποδέχτηκε με μεγάλην έγκαρδιότητα και την συνέτασα στο φίλο μου:

—Η μίς Γκούσταφσον...Ο κύριος Στίλλερ

—Ο σκηνοθέτης, καταγοητευμένος από εκείνη την άπρόσπτη εμφάνισι, μου έρριξε μιá έρωτηματική ματιά:

—Η μίς Γκούσταφσον, του είπα τότε, είναι η καινούργια μας χορευτίρια...

Η μικρή μανικιουρίστα, από την πρώτη ματιά που έρριξε στον Στίλλερ, έχασε όλο εκείνο τό υπερήφανο ύφος της κι' έγινε πάλι δειλή κι' άδέξια... Ποιός θα μπορούσε να ύποθέσει, ότι εκείνη τη στιγμή άφριζε ένας μεγάλος κι' αξέχαστος έρωτας...

Ο Κάρλ Μπρισσόν κατόπιν, τελειώνοντας τις περιεργές αυτές άναμνήσεις του για τόν «Σάβιγα του Χόλλυγουντ», έπρόσθεσε στους Λονδρέζους ρεπόρτερ:

—Την συνέχεια τώρα αυτής της ιστορίας την έζερε. Ο Μάουριτς Στίλλερ, ύστερα από μιá έβδομάδα, πήρε μαζί του στο Βερολίνο τη μικρή μανικιουρίστα και την συνέτασε στο μεγάλο Γερμανό συνάδελφό του, τόν σκηνοθέτη Πάμπστ. Η Γκρέτα είχε κάνει πεία την τύχη της... Ο Πάμπστ της έδωσε τόν πρώτο ρόλο στο αξέχαστο φιλμ «Ο δρόμος χωρίς χαρά». Αύτη ήταν η πρώτη μεγάλη έπιτυχία της Γκρέτα Γκάρμπο. «Ο,τι άλλο τώρα προσέθεσε, θα είναι περιττό...»

Κι' ο Κάρλ Μπρισσόν, ο άνθρωπος που ανακάλυψε την μοιραία γόησσα του Χόλλυγουντ, έφυγε από τό Λονδίνο για να γυρίσει πάλι στη Μέκκα του κινηματογράφου, όπου έργάζεται ως ήθοποιός κι' ως σκηνοθέτης.

ΠΙΕΡ ΝΤΟΜΕΡΓΚ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

—Λίγες γυναίκες είναι τόσο τέλειες, ώστε οι άντρες τους να μη μετανοούν, μιá φορά την ήμέρα τούλαχιστον, γιατί τις παντρεύτηκαν. Λά Μπρυγιέρο

—Η ιστορία άναφέρει βασιλείς που παντρεύτηκαν βασιλοποδες. Είνε ζήτημα όμως αν θα θρσκουνταν σήμερα όσοκοποδες τόσο άπλοϊκές, ώστε να δεχθούν να παντρευτούν βασιλείξί!... Άλφόνσοξ Κάρ

—Τό δυσάρεστο ο' ένα γάμο, είναι όταν ο ένας από τούς δυο ζύγους αγαπά κι' ο άλλος όχι. —Όταν όμως οι δυο αύζυγοι δέν άγαπιούνται καθόλου, τότε μπορούν να ζήσουν πολύ εύτυχισμένοι. Άλφρέδος Καπύξ

—Η ώραίτες γυναίκες πεθαίνουν δυο φορές. Φοντενέλ

